

Petra bulija

A *Katona* alagsori ruhatárában, a Sufni előterében kezdődik a játék. Még be sem ültünk a helyünkre, még át sem vedlettünk civilből 'színháznézővé', máris a sűrűjébe csöppenünk: *Petra von Kant* jön ki a mi közegünkbe, hogy barátnőjének feltárja házassága becsődölésének történetét. Ez azonban még csupán a ráhangolás, beavatódásunk Petra poklának igazi bugyrába csak ezután veszi kezdetét. Maga Petra invitál be bennünket otthonába egy partira.

Fassbinder remekének címszerepében *Pelsőczy Réka* személyessé prezentálja a szenvedést – pőrére vetkőzik itt test és lélek. Az ünnepelt divatkreátor fokozatos leépülésének szemtanúi lehetünk.

A sors fintora: e nő minél boldogtalanabb, annál sikeresebb szakmájában. Mikor újraéled benne az őszinte, feltétlen szerelem egy fiatal lány (a bármit elhitetni képes *Pálmai Anna*) iránt, e szabadelvű, erős asszony önként igába hajtja fejét. Amikor azonban elvonják tőle szenvedélye tárgyát, rombolni kezd. Először hazug kapcsolatait.

A szenvedés generálta nyers őszinteség még pusztán arra teszi alkalmassá, hogy léte talmi elemeit ne bírja tovább elviselni. Álságos kapcsolatot szülővel, gyermekkel, baráttal. A helyén azonban úr marad – lenullázódott viszonyok, s a pusztaság iszony. Reményt csupán az adhat, hogy a keserű könnyek talán tisztára mosnak.

Székely Kriszta diplomarendezése felállít egy diagnózist, a kór és kor rajzolta tüneteket megalkuvás nélkül rögzíti, ám Petra rezdüléseire s miértjeire nem hagy elég időt. A végállapot felé hajtja hősét. Ráadásul a többiek is Petra és szeretője körül igen plasztikusan megjelenített zsánerek csupán. Ám még a hiányok ellenére is erős előadás született, amely vakítón tükrözi: minduntalan egymás áldozatai s kiszolgáltatottjai vagyunk, s önkéntelenül adogatjuk tovább saját poklainkat, generációról generációra, kapcsolatról kapcsolatra.